



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. D.**, narozený dne xx. xx. xx  
bytem xx

proti  
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**  
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č.j.: MPSV- xxx

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

**Odůvodnění:**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo „úřad práce“) ze dne 25. 7. 2016 č.j. XXX, kterým byl žalobce dle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též „zákon o zaměstnanosti“), ode dne 25. 4. 2016 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.
2. Žalobce v žalobě nejprve zpochybnil tvrzení žalovaného, že dne 2. 10. 2015 požádal o zprostředkování zaměstnání, s tím, že tento výrok je nepravdivý a o zprostředkování zaměstnání žalobce toho dne nežádal, podepsal pouze poučení účastníka správního řízení. Neměl pak důvodu žádat úřad práce o zprostředkování zaměstnání, neboť je zcela přičetný a zaměstnání si dokáže obstarat sám, bez pomoci úřadu. Důvodem jeho návštěvy úřadu práce bylo podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Dále žalobce namítal, že úřad

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

práce mu oznámil, že s ním zahajuje správní řízení, protože se bez vážného důvodu nedostavil ke „sjednané schůzce“, přitom žádná schůzka s žalobcem sjednána nebyla, byla mu doručena toliko pozvánka k osobnímu jednání. Ke sjednání schůzky je třeba souhlasu obou stran. Jednalo se tedy zjevně o jakési předvolání, to však může správní orgán učinit jen v případě, že zahájil správní řízení, k čemuž v žalobcově případě nedošlo. Navíc žalobce důvod, proč se jednání nezúčastní, sdělil v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 24. 4. 2016 – toto oznámení považuje za řádnou omluvu. Řádná schůzka ohledně zprostředkování zaměstnání byla sjednána již přede dnem 25. 4. 2016, a to na den 19. 5. 2016, kdy zaměstnání zprostředkováno nebylo. Žalobce postup úřadu práce označil za úmyslnou šikanu, kterou zakazuje zákon, pozvánku k osobnímu jednání pak nazval provokací. Jednání správního orgánu I. stupně shledal účelovým (dále uvedl, že úřad práce vyvíjí fanatické úsilí, aby mu způsobil újmu), neboť účelem mělo být způsobení značné finanční újmy a existenčních potíží žalobci tím, že mu dnem vyřazení zanikne nárok na výplatu podpory v nezaměstnanosti, že mu doba, po kterou nebyl veden v evidenci, nebude započtena do důchodového pojištění, a dále že byl přinucen hradit si zdravotní pojištění ze svých prostředků. Poukázal též na to, že byl pozván na 15:00 hod. (dne 25. 4. 2016), přitom úřední hodiny dané referentky pro styk s uchazeči o zaměstnání jsou mezi 8:00 hod. a 11:00 hod.

3. Žalobce rovněž namítal, že nemohl být vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti a nelze za něj nehradit zdravotní pojištění, neboť je v evidenci veden jako pečovatel o osobu blízkou od října 2015. Podle žalobce předmětem jednání dne 25. 4. 2016 mělo být „zprostředkování zaměstnání a související“, nelze tedy určit, o jakou součinnost ve věci přiznání podpory se mělo jednat a co má s čím souviset. Poukázal též na to, že referentka při žádné návštěvě nepožadovala důkazy o tom, že žalobce jako uchazeč o zaměstnání kontaktoval nejméně pět zaměstnavatelů za měsíc dle individuálního akčního plánu. V tomto plánu je navíc uvedeno, že uchazeči budou vydávány doporučenky i mimo obor, k čemuž v jeho případě nedošlo. Referentka tedy neplnila pracovní úkoly a dopustila se hrubého porušení pracovní kázně. Mohlo se tak jednat o součást strategie, jak docílit žalobcova vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání (cílem bylo dokázat, že si zaměstnání nehledal). Periodické návštěvy žalobce u referentky pak byly navrhovány v nestandardních intervalech (zhruba každé dva měsíce, standardní je interval nanejvýš jednoho měsíce).
4. Žalobce dodal, že po celou dobu, kdy byl evidován na úřadu práce, mu žádné zaměstnání zprostředkováno nebylo, ač o to písemně žádal. Úřednice mu odmítla zprostředkovat pohovor (vystavit doporučenku) ve společnosti XXX, přestože byl na konkrétní pozici plně kvalifikován, dříve v této společnosti pracoval a tato společnost pracovní místo dlouhodobě inzerovala, dokonce hledala odborníky v zahraničí. Žalobce pak byl v kontaktu s úřadem práce prostřednictvím elektronické pošty a datové schránky – pokud mu tedy úřad práce chtěl oznámit nějaké volné místo, nic mu v tom nebránilo. Zaměstnání mu nebylo zprostředkováno ani při řádné návštěvě dne 19. 5. 2016, kdy ani nebylo projednáno „související“.
5. Žalobce dle svého tvrzení neměl důvod k maření součinnosti s úřadem práce, neboť by tak škodil sám sobě. Poukázal na pohovory, k nimž byl pozván, i na zaměstnání, jež si následně našel přes personální agenturu. Namítal, že úřednice ignorovala dodržování lhůt k vydání rozhodnutí. Podotkl, že nebyl řádně poučen o „následcích, které nastanou, pokud neprokáže součinnost s úřadem“.
6. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí žalovaného.

7. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval závěry obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 2. 10. 2015 doručil úřadu práce žádost o zprostředkování zaměstnání (ve správním spise se nachází žalobcem podepsaná žádost z tohoto dne, a tudíž nelze přisvědčit žalobcově námitce, že o zprostředkování zaměstnání toho dne nežádal). Žalobce byl správním orgánem I. stupně veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Dne 15. 4. 2016 úřad práce doručil žalobci přípis nazvaný „Pozvánka k osobnímu jednání“, v němž byl požádán, aby navštívil úřad práce dne 25. 4. 2016 v 15:00 hod v kanceláři číslo 1.05 „za účelem zprostředkování zaměstnání a související“ s tím, že toto pozvání nezakládá nárok na náhradu jízdného nebo ušlého výdělku. Na tuto písemnost žalobce reagoval podáním ze dne 24. 4. 2016. V něm mimo jiné uvedl, že úřednice správního orgánu I. stupně odmítá vydat rozhodnutí o přiznání jeho podpory v nezaměstnanosti, čímž se dopouští hrubého porušování pracovní kázně a trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby. Dále uvedl: *„Vy mi chcete zprostředkovat zaměstnání? Tak prosím .... Máte moji e-mailovou adresu. Volná místa mi můžete poslat. Není třeba mě zvat k osobnímu jednání. Ušetříte si mnoho času. Co to znamená „související“? Co s čím souvisí? Asi to nevíte ani Vy sama. Že ano! Soudě podle výše uvedeného č.j., jedná se o věc „odvolání proti rozhodnutí ... o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti. S touto věcí nemáte Vy nic společného a nemáte žádné pravomoci o ní rozhodovat a posílat mi pozvánky k osobnímu jednání.“* Žalobce dále sdělil, že úřednice správního orgánu I. stupně se vyhýbá plnění svých pracovních povinností a že důvody (žalobce) nechá prošetřit. Dále žalobce v daném podání výslovně uvedl: *„Tímto Vám a ostatním oznamuji, že o této věci V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ OSOBNĚ S NIKÝM JEDNAT NEBUDU! BUDU JEDNAT POUZE PÍSEMNĚ! Doufám, že jsem se vyjádřil zcela jasně a že jste to pochopila. Pokud ne, Váš problém. Vaši pozvánku k osobnímu jednání s díky odmítám. Děkuji Vám vřele, strčte si ji do šuplíku, ať se Vám neztratí.“*
10. Přípisem ze dne 19. 5. 2016 správní orgán I. stupně žalobci oznámil zahájení správního řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 25. 7. 2016 č.j. xxx rozhodl dle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 25. 4. 2016, a to z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017 č.j. MPSV-xxx žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
11. Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti platí, že uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31). Dle odst. 3 věty první téhož ustanovení zákona vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2.

12. Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)].
13. Podle § 5 písm. c) bodu 2. téhož zákona se mezi vážné důvody řadí nezbytná osobní péče o fyzickou osobu, která se podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), ve stupni III (těžká závislost) nebo ve stupni IV (úplná závislost, pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou. Podle bodu 7. se mezi vážné důvody řadí jiné vážné osobní důvody, například etické, mravní či náboženské, nebo důvody hodné zvláštního zřetele.
14. Městský soud v Praze připomíná, že s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání nejsou spojena pouze práva, ale i řada povinností, které jsou uchazeči o zaměstnání povinni plnit. Zařazení a vedení v evidenci uchazečů tak není pouze formální záležitostí, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a umožnit mu opětovně se zařadit do pracovního procesu na trhu práce. Potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2014 č.j. 5 Ads 42/2014-19). Již v rozsudku ze dne 29. 10. 2009 č.j. 4 Ads 173/2008-144 Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatoval, že jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je docházka na úřad práce ve stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani tuto základní povinnost uloženou mu úřadem práce, která tvoří základ pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným, jakož i pro uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu § 2 zákona o zaměstnanosti, a pokud nedoloží vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak je zřejmé, že v souladu s § 30 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 31 písm. d) téhož zákona [s účinností od 1. 1. 2012 se jedná o § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti] následuje postih v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018 č.j. 6 Ads 287/2017-77 a ze dne 24. 9. 2020 č.j. 6 Ads 211/2020-33).
15. Výčet vážných důvodů obsažený v § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti je toliko výčtem demonstrativním, neboť jiné vážné osobní důvody jsou poměrně širokým pojmem a neomezují se jen na příklady v tomto ustanovení uvedené (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008 č.j. 3 Ads 112/2007-45 a ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 20/2008-58).
16. V nyní posuzované věci žádný vážný důvod pro nedostavení se žalobce ke správnímu orgánu I. stupně ve stanoveném termínu ve smyslu § 31 písm. c) ve spojení s § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti nebyl naplněn. Žalobce neprokázal (a dokonce ani netvrdil) žádný vážný důvod pro nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu. Naopak avizoval, že se na úřad práce ve stanoveném termínu nedostaví. Přestože žalobce pečoval o osobu blízkou, v podání ze dne 24. 4. 2016 ani následně v průběhu správního či soudního řízení nevznese žádnou relevantní argumentaci (a tím spíš ani neprokázal), že by mu v dostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu dne 25. 4. 2016 v 15:00 hodin bránila nezbytná osobní péče o fyzickou osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby, tedy netvrdil, ani neprokázal naplnění vážného důvodu ve smyslu § 5 písm. c) bodu 2. zákona o zaměstnanosti. Samotná okolnost, že žalobce dané osobní jednání na úřadu práce

považoval za zbytečné, pak nepředstavuje vážný důvod ve smyslu § 31 písm. c) ve spojení s § 5 písm. c) bodu 7. zákona o zaměstnanosti.

17. Žalobce úmyslně nesplnil jednu ze základních povinností uchazeče o zaměstnání, tj. docházku na úřad práce ve stanoveném termínu. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani tuto základní povinnost uloženou mu úřadem práce, která tvoří základ pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným, jakož i pro uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu § 2 zákona o zaměstnanosti, je namístě postih v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
18. Jak plyne z ustálené judikatury (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014 č.j. 4 Ads 109/2013-28 či ze dne 10. 9. 2019 č.j. 1 Ads 160/2019-30), správní orgány by měly vždy citlivě posoudit situace, ke kterým v lidském životě běžně dochází a které znemožňují uchazečům o zaměstnání dostavit se včas na jednání k úřadu práce, přičemž mají zohlednit to, jestli se nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností uchazeče o zaměstnání a zda se uchazeč aktivně snaží vzniklou situaci adekvátními prostředky řešit. V nyní posuzované věci žalobce neprokázal (a dokonce ani netvrdil) žádnou skutečnost, která by mu objektivně znemožnila dostavit se ve stanoveném termínu na úřad práce. Naopak z jednání žalobce je evidentní, že jeho úmysl směřoval k nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu.
19. V případě žalobce tedy nebyl naplněn žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Správní orgán I. stupně i žalovaný proto postupovali v souladu se zákonem, jestliže žalobce vyřadili z evidence uchazečů o zaměstnání v souladu s § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Na těchto závěrech nic nemění ani četné žalobcovy námitky, ke kterým se soud níže vyjadřuje.
20. Jak plyne ze shora uvedeného, žalobce dne 2. 10. 2015 doručil správnímu orgánu I. stupně podepsanou žádost o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Nemůže proto obstat tvrzení žalobce, že o toto zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání nežádal. Pokud žalobce uvádí, že důvodem jeho návštěvy úřadu práce bylo podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti, soud nemá důvodu toto tvrzení zpochybňovat, zároveň však konstatuje, že jednou z podmínek vzniku nároku na podporu v nezaměstnanosti je vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání [srov. § 39 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti]. I žalobce nyní posuzovanou žalobou brojí proti rozhodnutí, kterým byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce ode dne 2. 10. 2015 do dne 25. 4. 2016 (ke kterému byl vyřazen) byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, a to na základě své žádosti. Namítal-li žalobce, že schůzka na den 25. 4. 2016 s ním sjednána nebyla, této námitce lze jistě přisvědčit, neboť termín této schůzky byl určen jednostranně ze strany správního orgánu I. stupně. V tomto ohledu se tedy v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nachází terminologická nepřesnost [termín, ve kterém se žalobce měl dostavit ke správnímu orgánu I. stupně, mu byl stanoven dle zákona o zaměstnanosti [srov. § 31 písm. c)] a nebyl s ním sjednáván; nejde pak o ústní jednání ve smyslu § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), k němuž by byl žalobce předvolán dle § 59 správního řádu (daná povinnost dostavit se na úřad práce žalobci nebyla uložena v rámci správního řízení) – proto je žalobcová argumentace těmito instituty bezpředmětná, která však nemá vliv na závěr, že žalobce se ve stanoveném termínu bez vážných důvodů nedostavil na úřad práce, a tudíž byly naplněny podmínky pro jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání stanovené v § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti; tato

drobná nepřesnost tedy nemá vliv ani na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

21. Úřad práce byl oprávněn stanovit žalobci termín, ve kterém se k němu má dostavit – účelem této návštěvy úřadu práce mělo být zprostředkování zaměstnání (případně související záležitosti), což celkem jasně plyne z písemnosti nazvané „Pozvánka k osobnímu jednání“, jež byla žalobci doručena dne 15. 4. 2016. Nelze proto přitakat žalobci, který se snažil zpochybnit formulaci použitou úřadem práce v předmětné písemnosti doručené žalobci dne 15. 4. 2016. Soud upozorňuje, že není na žalobci, aby posuzoval nezbytnost či důvodnost takové návštěvy. Na závěr, že žalobce porušil svoji povinnost dostavit se ke správnímu orgánu I. stupně, nemá vliv ani subjektivní postoj žalobce (byť i navenek projevený), že je vhodnější, aby s ním úřad práce komunikoval elektronicky [zákonodárce zakotvením povinnosti uchazeče o zaměstnání osobně se dostavit na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu implicitně vyjádřil (dle závěru soudu zcela legitimní) přesvědčení, že takový způsob považuje za nejvhodnější pro dosažení stanoveného cíle, tj. zprostředkování zaměstnání, což je jedním z úkolů krajských poboček Úřadu práce, srov. § 14 odst. 3 písm. a) zákona o zaměstnanosti], ani to, že veškeré dokumenty týkající se rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti měl mít úřad práce již k dispozici. Stejně tak je irelevantní skutečnost, že ke zprostředkování zaměstnání nedošlo ani na schůzce dne 19. 5. 2016, kam se žalobce dostavil [to nic nemění na povinnosti žalobce dostavit se ke správnímu orgánu I. stupně ve stanoveném termínu (zde v termínu 25. 4. 2016), ledaže by měl vážný důvod k nedostavení se ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti].
22. Žalobce namítal, že důvod, proč se jednání nezúčastní, oznámil úřadu práce dne 24. 4. 2016 – toto podání označil za řádnou omluvu. Soud však konstatuje, že v tomto podání není prokázán, a dokonce ani tvrzen žádný vážný důvod pro nedostavení se k úřadu práce ve stanoveném termínu ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobce v podání ze dne 24. 4. 2016 kromě toho, že vyjádřil své přesvědčení, že úřednice správního orgánu I. stupně se dopouští hrubého porušování pracovní kázně a trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, vyslovil svůj názor, že osobního jednání není třeba, neboť úřad práce má k dispozici jeho e-mailovou adresu, a celkem jednoznačně (a ne zcela zdvořile) deklaroval, že ve stanoveném termínu se dostavit nehodlá. Žádný vážný důvod žalobcova nedostavení se ke správnímu orgánu I. stupně tak z tohoto podání rozhodně nevyplývá.
23. Za zjevně nedůvodné pak soud považuje i žalobcovy nepodložené a spekulativní námitky o tom, že postup správního orgánu I. stupně má být šikanózní, účelový a jeho cílem má být způsobení finanční újmy žalobci. Stejně tak na závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí nemají žádný vliv ani (dle závěru soudu s projednávanou věcí zcela nesouvisející) tvrzení žalobce o poměrech ve společnosti XXX a činnosti některých jejích zaměstnanců (jakož ani námitky o údajných pochybeních správního orgánu I. stupně spočívajících v tom, že žalobci nebylo zprostředkováno zaměstnání v této společnosti, přestože daná společnost má poptávat i zahraniční zaměstnance). I námitky žalobce o tom, že je osobou pečující o osobu blízkou, se zcela míjejí s otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí, protože se jimi soud nezabýval. Pokud jde o námitku, že věc měla shodné „č. j.“ a „č. e.“ jako řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti, soud konstatuje, že otázka, pod jakým číslem evidence úřad práce vede žalobcovu věc a pod jakým číslem jednacím vyhotovuje jednotlivé písemnosti, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stejně tak zjevně nedůvodné (a nemající žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o vyřazení

z evidence uchazečů o zaměstnání) jsou i námitky týkající se tohoto (jiného) řízení ve věci přiznání podpory v nezaměstnanosti a postupu příslušné úřední osoby v něm, proč se jimi soud nezabýval. Neopodstatněná je i námitka, že schůzka měla proběhnout v údajně nestandardní době (v 15:00 hod., přičemž úřední hodiny pro styk s uchazeči o zaměstnání měly být stanoveny v rozmezí od 8:00 hod. do 11:00 hod.). Termín schůzky s uchazečem o zaměstnání totiž může být samozřejmě stanoven i v jiné než úřední hodiny pro veřejnost; takový postup dle závěru soudu nepředstavuje porušení žádného právního předpisu. S otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí pak nesouvisí ani skutečnost že žalobce v reakci na pozvánku k osobnímu jednání (které se mělo uskutečnit dne 4. 4. 2016) ze dne 21. 3. 2016 zaslal správnímu orgánu I. stupně podání ze dne 3. 4. 2016 a na osobní jednání se nedostavil, přičemž z evidence uchazečů o zaměstnání nebyl vyřazen. Soud konstatuje, že postup žalobce a úřadu práce v souvislosti s osobním jednáním, jež se mělo uskutečnit dne 4. 4. 2016, není předmětem nyní posuzované věci (a navíc se zde mělo jednat o přiznání podpory v nezaměstnanosti, nikoliv o zprostředkování zaměstnání), proč se ani tato žalobcová námitka nemůže obstat. Stejně tak jsou pro posouzení dané věci irelevantní i další námitky žalobce o tom, jak referentka úřadu práce při osobních schůzkách s žalobcem postupovala, proč neměla požadovat důkazy o tom, že žalobce kontaktoval nejméně pět zaměstnavatelů dle individuálního akčního plánu nebo jak často se měl žalobce k úřadu práce dostavovat.

24. Ohledně žalobcovy námitky týkající se toho, že úřednice správního orgánu I. stupně měla ignorovat lhůty pro vydání rozhodnutí, soud konstatuje, že případné překročení lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 71 správního řádu samo o sobě nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu lze odkázat na ustálenou judikaturu, kupříkladu rozsudek č.j. 5 As 244/2016-43 ze dne 26. 10. 2017, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou námitkou: *„Pro úplnost zbývá k této námitce konstatovat, že samotná délka správního řízení ani nemohla mít bez dalšího vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k této námitce stěžovatelů je příslušný poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS, podle něhož „lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými (jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo)“.* Ani žalobce přitom nenamítal žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit vliv délky řízení na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného či jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
25. Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl poučen o následcích maření součinnosti s úřadem práce, soud konstatuje, že jak plyne ze správního spisu, žalobce podepsal žádost o zprostředkování zaměstnání ze dne 2. 10. 2015, jejíž součástí je i (str. 4, oddíl K, bod 4.) prohlášení, že uchazeč o zaměstnání potvrzuje, že obdržel „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“ platné ode dne 1. 10. 2015. Poučení o tom, co se považuje za maření součinnosti s úřadem práce, jakož i o následcích takového maření součinnosti, je přitom součástí tohoto „Základního poučení uchazeče o zaměstnání“.
26. Vzhledem ke shora uvedenému neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly.

**Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 30. října 2020

**JUDr. Marcela Rousková v. r.**  
samosoudkyně